



Центральна міська публічна бібліотека м.
Краматорська

Інформаційно - бібліографічний відділ
Сектор краєзнавства



*Митці - закохані
в свій край
Краєзнавчий нарис
Частина II*

Краматорськ, 2021

Укладачі: Загребельна А.М.
Рибальченко О.Л.
Комп'ютерний набір: Загребельна А.М.
Рибальченко О.Л.
Редактор: Мельник Л.М.

**Митці - закохані в свій край : краєзнавчий
нарис. Частина № 2 [Текст] /уклад. А.М. Загребельна,
О.Л. Рибальченко. – Краматорськ, ЦМПБ, 2021. – 136 с.**

ВОЗОВИЧ НАТАЛІЯ БОРИСІВНА



Наталія Борисівна народилася 6 січня 1955 року у Краматорську в родині машинобудівників. Навчалася в середній школі № 6, пізніше закінчила філологічний факультет Донецького державного університету. Працювала в системі туризму, вчителем російської мови та літератури, державним службовцем. Наталія Борисівна сім років працювала заступницею завідувача відділом культури Краматорської міської ради, потім завідуючою відділом інформаційно-комунікативної роботи,

регіональних і міжнародних зв'язків Краматорського міськвиконкому.

Після роботи на державній службі Наталія Возович працювала заступницею генерального директора ЗАТ «Тяжпромкомплект». Співпрацює з регіональними та всеукраїнськими ЗМІ. Автор ряду публікацій суспільно-політичної спрямованості, статей про культуру і мистецтво, пише чудові вірші.

Член Національної Спілки Журналістів України



В 2003 році був виданий поетичний збірник Наталії Возович «Между мною и небом», її вірші друкувалися в колективних збірниках «Как сердцу высказать себя», «Души высокая свобода», «Многоцветье имен», «Иду дорогою земной...», «Мой город – мое вдохновение» «Світ слова» та ін..

Поезія Наталії Борисівни викликає інтерес, тому що пише вона за кращими традиціями красного письменства: глибокими думками і почуттями, великою кількістю фарбів і звуків, сміливістю і віртуозним володінням слова.

Керівник Краматорського міського літературного об'єднання ім. Миколи Рибалка поет Віктор Пікалов писав: «...світлі й до краю чисті, добрі, високі-високі асоціації викликало в мене перше знайомство з поезією Наталії Возович... Стрій її віршів - глибина і складність. Не нарочита ускладненість, а саме складність, асоціативність, розрахована на високий інтелект... Вона знає ціну слову... Розмова її з небесними і піднесеними земними Космосами завжди приголомшливо цікава. Як усі талановиті поети, Наталія Возович прагне змінити цей світ, зробити його кращим, добрішим ... її поезія найвищої проби».

Живе і працює в Краматорську.



А ШЕЛКОВИЦА ЛЕТОМ СЛАДКАЯ

А шелковица летом сладкая...

Пальцы липнут, и солнце жарко,

И шелковичными осадками

Заметают скверы, и парки.

И не капли дождя не подарено

Той земле, что от зноя сохнет,

Лишь горяче-пыльное марево –
Не вздохнуть от него, не охнуть,
Лишь мечтать о прохладе живительной
И искать от жары укрытия,
И под сенью шелковиц спасительных
Принимать облака как событие...

Говоришь о важном, сущем,
Знаешь точно, что нам нужно.
А слабо - вдвоем по лужам,
Теплым лужам - босиком,
И в разгар дождя в июле
Показать бомонду дулю
И уйти бродить по свету
С тощим старым рюкзаком.

Слышишь - маленький оркестрик,
Видишь - люди в стиле ретро
Дуют в трубы вдохновенно,

Даже хочется всплакнуть!
Эй, валторны-геликоны,
Теноры и баритоны,
Закрывайте свои ноты,
Отправляйтесь с нами в путь
По проселочной дороге
Вдоль ромашкового поля
Земляничною поляной
Сквозь сиреневый туман
До пригорка, где мы вместе
Загорланим дружно песню,
И бабахнет в ритме счастья
Старый добрый барабан!

Круглобокая буренка
В ярких волнах трав зеленых
Замечательное соло
Промычит издалека.

Мы ей крикнем: «Эй, Буренка,
Поцелуй за нас теленка
И отдай ему под вечер
Два ведерка молока!».

А потом вдохнем все грудью
Вольный ветер и свободу
И припомним: позабыто
Все, что позабыть пора.
На закате в «стойке смирно»
Мы проводим солнце гимном:
«Так держать, товарищ Солнце!
До свиданья! До утра!»...

Говоришь: «Не понимаю!
Нам зачем все это нужно?
Крупный скот, ведерки, лужи,

Барабаны и рюкзак,
Дуля не интеллигентна,
Связь с бомондом перманентна,
А Семеновы купили,
Между прочим, «Кадиллак».

ОДНАЖДЫ, ЗАДЫХАЯСЬ НА БЕГУ...

Однажды, задыхаясь на бегу,
Вдруг выдохнешь: я больше не могу
Без рук твоих, без губ твоих, без слов,
Прошу тебя, вернись ко мне, любовь...

Однажды, разорвавши в клочья ночь,
Себя не в силах больше превозмочь,
Ты навсегда покинешь чей-то кров
И побредешь искать свою любовь.

Однажды, в безучастной пустоте
Глаза не те, объятия не те

Придавят стопудовостью оков -

Лишь прохрипишь: спаси меня, любовь...

Однажды, умирая от тоски,

Душа напомним, как были близки

Два мира средь космических ветров,

И взмолится - да где же ты, любовь!...

Однажды ты поймешь, что так нельзя:

Ни судьи, ни подруги, ни друзья

Не вправе назначать обидам срок

И подводить твоей любви итог.

И бросишь все. И сам придешь к себе,

Оставив груз невзгод другой судьбе.

И, как заклатье, скажешь вновь и вновь:

Прими меня таким, как есть, любовь.

ЗИМНЯЯ ФАНТАЗИЯ...

Наверное, это легко и красиво -
Скатиться с заснеженной горки зимой,
Потом целовать под озябшею ивой
Любимые губы вечерней порой.

И, за руки взявшись, брести по колено
В глубоком скрипучем январском снегу,
А после, устав от морозного плена,
Пить чай и в окошко глазеть на пургу.

Наверное, это могло бы случиться,
Наверное, было бы счастья вагон,
Да вот упорхнула с ладошки синица-
Не йметя, не естя, не пьется, не спится,
И в голове перезвон - где Он? где Он?

Да вон!

Под старую сосной целуется с женой!:))

ГАВРИЛЕНКО ВАЛЕНТИНА АНАТОЛІЇВНА



Валентина Анатоліївна народилася 30 червня 1951 року у м. Дніпропетровську. В цей день, сорок три роки тому, впав Тунгуський метеорит. За два роки після її народження помер Сталін.

Батьки, закінчивши технікум у Дніпропетровську, отримали направлення до Краматорська і працювали на заводі ім. Куйбишева. Сім'я мешкала на вул. Велика

Садова у комунальній квартирі. Сином сусідів був Слава Ковальов, з яким вони заздалегідь робили паперові кораблики і складали у дерев'яну посилочну коробку. Коли йшов дощ, діти вискакували на бруківку та пускали кораблики. Мостова була дуже міцна, її викладали полонені німці після війни. Потім Валентина зі Славою навчалися в одному класі у школі №6. Навчалася дівчинка добре, любила всі предмети, багато займалася спортом, дуже любила читати. Російську мову та літературу викладав Федюшин Олександр Юхимович. Можливо що це він і привив ще в школі майбутній поетесі любов до поезії.

Закінчивши школу зі срібною медаллю, вступила у 1968 році до Дніпропетровського університету на хімічний факультет.

Трохи займалася туризмом, їздила до Криму, де піднімалася на Ай Петрі. Йшли пішки серпантином з рюкзаками за спиною,



і розтертими ногами, але продовжували йти, були біля водоспаду, спускалися в каньйон, а ввечері біля кострища співали пісні під гітару. Валентина Анатоліївна мала дві записні книжки: одну з піснями, а іншу зі віршами, які студенти переписували один в одного. У Дніпрі була на концерті поета Е. Асадова, який справив на неї велике враження.

На четвертому курсі вийшла заміж, народився син Діма, чоловік був студентом, житло орендували,

матеріально було дуже важко.

Чоловікові запропонували вчитися у місті Серпухові, а вона з дитиною поїхала до Краматорська до мами. Шлюб розпався.



Вийшла заміж вдруге і народила двох дівчат Олю і Леру. Але й цей шлюб теж не склався.

З 1982 року працювала у Центрі позашкільної роботи. Спершу вела

кінологічний гурток з дресирування собак, потім гурток в'язання на базі якого був створений театр моди, який завжди в конкурсах займав призові місця. На репетиції та виступи, створення костюмів йшло багато енергії та часу. Пізніше вела гурток «Юний хімік».

У 1999 році закохалася, і раптово почала писати вірші. Просто йшла вулицею і думала рядками віршів, потім почала їх записувати. Проконсультувалася з журналісткою Фадєєвою Аліною: чи варто цим займатися?, і вона підтримала починаючу поетесу. З кожним новим віршем Валентина спішила до Аліни, яка вказувала на помилки. Швидко вчилася, читала поезію інших поетів.

У 2001 році записалася до художньої школи. Але відвідувала недовго, почалася зима, грошей на транспорт не було, а пішки ходити вночі страшно.



У 2002 році видала свою першу поетичну збірку «Благодаря тебе». 200 примірників книг продавала знайомим та незнайомим протягом двох років і автор дійшла висновку, що вірші мало кого цікавлять. Натхнення згасло.

У 2010 році була надрукована друга збірка «Любовь бывает разной». Історія повторилася. Цей збірник продавався протягом двох з половиною років.

Продовжувала писати вірші, але дедалі менше і менше. З 2015 року перестала писати. Просто не записувала рядки, які спадали на думку, і вони перестали приходити.

Коли вийшла на пенсію, підписалася на Instagram, почала виставляти пости з віршами та своїми виробами: малюнки на морських камінцях, в'язані іграшки, сукні, картини з черепашок. З'явилося нове віртуальне коло спілкування, серед яких є і шанувальники поезії. Вірші Валентини Анатоліївни знайшли багато схвалень, і вона знову почала писати. Але вже не в такій кількості.

ОСЕНИЙ ВЕТЕР

В вершинах деревьев бесчинствовал ветер.

Ломал и трепал он безвольные ветви

Рвал листья и гнал, забирая их в плен
А листья покорны – осенняя лень
И дождик беспутный деревьям шептал,
Что холод, что осень, что кончился бал
Овалы из луж рисовал на дороге
И листья купал, целуя им ноги
И листья с ветвей отрывались, но с болью
И в лужах светились прощальной любовью



Розовый - ведь я подросток
Но наступит время - праздник!
Стану я, как папа, красным
И влюбленным – буду взрослым!



СКВОРЕЦ

В моем сердце живет скворец.
То он песней весенней зальется,
То он клювом стучит - сердце бьется
То спрячется в домик-дворец
Я кормлю своего скворца
То печалью, то любовью

То надеждами, а то болью
Всякой всячиной из ларца
Хочешь, будешь моим скворцом?
При дворце? И певцом, и поэтом?
Запою тони вместе дуэтом –
Прилетай в запорошенный дом



УЙДИ ЗАРНИЦА

Из синей полосы на горизонте рождалась ночь
Еще дышала, таяла зарница
На четко нарисованной границе.

Но день уже умчался прочь.

Что ж, день унес мои мечты о нежности, любви и счастье....

А свет прощальный из-за туч то уходил, то разгорался,

Утешить он меня пытался...

И это ,зарница! Не нужна твоя не прошенная жалость.

Утешить ночь глубоким сном,

И я забудусь только в нем.

Прощай же тающая алость.



ОЖИДАНИЕ ВЕСНЫ

Последние дни марта – откуда снегопад?
Все завалило снегом, некстати, невпопад.
Опять нас обманула коварная весна, -
Травы весенней зелень в снегу погребена
А к вечеру - о, чудо! Вдруг дождик, проливной.
Возьми, любимый, зонтик, когда пойдешь за мной.
Зашлепаем по лужам мы за руки держась,
Что ж, у весны с зимой прощальной встречи стрсть!
Остатки снежной страсти съест утренний туман.
Мы будем ждать прилета скворцов из дальних стран,
Березового сока, подснежников тепла,
Что бы весна любовь всем и счастье принесла



НЕПРЕДСАЗУЕМЫЙ МАРТ

Все меньше снега острова
Все ширятся проплешины
Смотри проклюнулась трава.

Холодным сном изнежене
То ли весна, то ли зима –
Все в марте перемешено.

В своих таинственных домах
В лесах проснулись лешие.

Теплеют солнышка лучи

Прощаются со стужами

И превращаются ручьи

Снега, а льдинки в лужицы

Весной любитесь луна

Туманами припудрена

Роятся звезды, на меня

Глядеть глазами мудрыми





МАРТ

Как в марте пеменива природа...
С утра бушует в городе весна
Исолнце скачет в лужах, как блесна,
А кночи разыгралась непогода.
Холодный снег, и ветер ледяной,
И клочья заплутавшего тумана,
И провод - одинокая лиана,
Качаясь на ветру маячит предо мной.
Дождь проливной, и ранняя гроза.
И в черных тучах отблеск
ярких молний

А после – солнце: на закате, вспомни:
И розы облаков, и небо бирюза.
Мороз. Всю ночь мешают спать котам рулады.
Вселый месяц - ну, проказник, влез на крышу
И, если я прислушаюсь, услышу:
Он ярким звездам распевает серенады

Кипит на ринге марта жаркий бой!
Спокойно я за боем наблюдаю:
Исход ведь предрешен – победа за Весной!
Как рефери ей руку поднимаю





ГУТИРЯ В'ЯЧЕСЛАВ ВОЛОДИМИРОВИЧ



В'ячеслав Володимирович народився 18 травня 1960 року, в м. Артемівськ (нині Бахмут) на Донеччині, - український художник і скульптор.

Заслужений художник України.

Член Національної спілки художників України (1990).

Творчо працює в галузі монументального мистецтва, станкового живопису, малої пластики.

Учасник обласних, республіканських (від 1983), міжнародних (від 1991) мистецьких виставок. Персональні - у Краматорську (1990, 1997, 2016), Києві (1993, 1996, 2005), Парижі, Будапешті (обидві - 1993), Донецьку (1998), Барселоні (2003). У роботах відтворює власне бачення історії та ставлення до вічних тем людства - добра, зла, кохання.



Живе і працює в Краматорську, член Краматорської творчої асоціації «Коло» (1995). Має молодшого брата - скульптора й художника Олександра Гутирю.

Скульптура: «Базар» (1983), «Диканька» (1987), «Амазонки» (2003, 2004, бронза), «Мідас», «Степ» (2004, бронза), «Приборкування коня» (2015, сталь), композиція «Відлуння Скіфії» (2015 — у співавторстві з грузинськими монументалістами), скульптурна композиція, присвячена творчості художниці Марії Примаченко (2015, Краматорськ) та ін.

Живопис: «Суперечка» (1998), «Хід конем», «В'їзд до Трої», «Біля вогнища» (усі 1999), «Природа», «Дідусеві казки», «Суд Париса» (2004), «Творець пекторалі» (2015), «Шлях» (2016) та ін.

Роботи митця є в музеях, скульптурні твори



встановлені в багатьох містах України (Київ, Донецьк, Херсон, Краматорськ та ін.), а також у Канаді (Ванкувер) і зберігаються в приватних колекціях, зокрема в Німеччині, Франції, Італії, Угорщині.

Почесне звання «Заслужений художник України» (2013) - за вагомий особистий внесок у розвиток українського образотворчого мистецтва, значні творчі здобутки, високу професійну майстерність та з нагоди 75-ї річниці Національної спілки художників України

Перші премії отримав на симпозиумі скульпторів у м. Чернігові (1989) і на конкурсі «Марина» (2000, Одеса) Лауреат конкурсу сучасної пластики на VI Всеукраїнській триєнале «Скульптура-2014».

Почесна грамота Верховної Ради України - за



особливі заслуги перед Українським народом (2016).

14 липня, в Краматорську відкрився пам'ятник поетові-земляку Василю Стусу. Його встановили на перетині вулиць Дружби та В. Стуса

У роботі над скульптурною композицією брали участь багато людей: від архітектора, який розробляв проект, до колег-скульпторів і навіть зварників.

Композиційно пам'ятник Василю Стусу складається з кам'яної арки, на якій викарбувані рядки, які належать поетові, і металевої поверхні з його портретом.

Для виготовлення кам'яних елементів композиції використовувався інкерманський вапняк, завезений з Криму ще до окупації півострова.

В'ячеслав Гутиря бореться за Донбас пензлем живописця і різцем скульптора. Краматорський художник впевнений: у мистецтва Донбасу великі перспективи. Сам В'ячеслав - прихильник греко-скіфського стилю. Вважає, що монументальна скульптура і розписи дуже затребувані і можуть принести затишок і красу навіть в звичайні спальні райони. Це підвищить якість життя людей і поєднає їх з рідною землею.

КІБІРЄВ АНАТОЛІЙ АНТОНОВИЧ



Анатолій Антонович народився 25 серпня 1941 року в селі Яковлево Костромської області. У зв'язку з тим, що батько працював в органах внутрішніх справ і його часто переводили з одного місця роботи на інше. Дитячі роки Анатолія проходили в різних містах України: Чернівці, Маріуполь, Старобешеве, Красноармійськ. У 1952 році сім'я переїхала до Краматорська. Тут А. Кібірєв

закінчив школу, машинобудівний технікум, а після служби в армії - індустріальний інститут.

Працював на заводах Краматорська фрезерувальником, техніком - конструктором, а також інженером-дослідником на заводах України, Казахстану, Росії.

Був старшим викладачем кафедри МТО ДДМА. Має наукові публікації та винаходи. Завжди був активним учасником художньої самодіяльності, організатором і членом студентських будівельних загонів, членом міського літературного об'єднання, яким керував відомий краматорський поет Микола Рибалко.

За ініціативою Анатолія Антоновича народилося літературне об'єднання ДДМА «ГЛОРИЯ». Музей



Академії, де проводилися засідання ЛІТО - був свого роду Меккою, де в гармонії та злагоді уживаються розум «технаря» і трепетне серце поета.

Анатолій Кібірев - людина різнобічних здібностей: добре малював, прекрасно співав і декламував, до того ж завзятий рибалка, майстер на всі руки, пристрасний театрал. І ще писав вірші, багато з яких стали піснями.

У 1995 році вийшла перша поетична збірка Анатолія Кібірева «Слово – песнь потомка Бояна». Ця книга навіть по виду незвичайна. Обкладинка нагадує палітурку літописного тому: Червона старослов'янська в'язь по білому полю. Довга назва відповідає духу і настрою книги. У ста з гаком віршах так і миготять назви язичницьких символів і богів, свят древніх народів і імена старокиївських князів: Ярило, Берендей, Олег, Володимир, Ігор, ніч під Івана Купала, половці, русичі і т.д. Все це химерно сплітається з християнськими символами (сяючі куполи, білі храми, золоті хрести) і світлими образами Ісуса Христа і святих угодників.

До цієї збірки увійшли вірші про прекрасну донецьку природу, про любов до рідного краю, до життя. В кінці книги є розділ «Песни - мелодии сердца». Тут же розміщені ноти і тексти до них. На більшості сторінок значиться: Слова і мелодія А. Кібірева. А одна сторінка

просто вражає своєю зворушливістю: «Стихи и мелодии моей мамы Кибиревой Надежды Васильевны».

У 1997 році вийшла друга книга поета «Каяла – Речка Памяти». У цьому збірнику простежується вірність тематиці, відточується поетичний погляд автора на історію та сьогодення і майбутнє. Анатолій Кібіреві повертається до подій, описаних в «Слово о полку Игореве» - поринає в річку пам'яті: «Цією книгою:« Каяла - Речка Памяти », я входжу в русло «Речки Памяти», в тому його місці, де князь Ігор в травні 1185 року , одержимий не так патріотичними мотивами, скільки звичайними в ті часи загарбницькими планами і меркантильними міркуваннями, переступивши навіть похмуру ознаку у вигляді сонячного затемнення 1 травня 1185 року, зробив крок у авантюрне підприємство і - потрапив в історію! Невдалий похід князя був талановито оспіваний в - «Слове о



полку Игореве» невідомим автором, ймовірно, одним з племінників Ігоря».

«Найбільше мене хвилювало: - пише автор в постскрипті, - і надихало те, що цей похід проходив по наших найближчих околицях: від Ізюму через Голу Долину до Слов'янська, а знаменита річка Каяла це, можливо, - сучасна Макатиха. І коли входжу в цьому місці в Річку Пам'яті, то, здається, навіть чую удари мечів харалужних, бачу скопище русичів і половців, уявляю думки і відчуття тих і інших, і якесь нехороше відчуття сорому, ганьби, безглузді, що відбувається, виношу з минулого».

В книзі наведена карта-схема походу Ігоря, є численні репродукції і фотографії.

Кібіреві захоплюється історією Київської Русі.

Особливо цікавить автора похід князя Ігоря. Анатолій Кібіреві взяв на себе сміливість зробити поетичний переклад «Слово о полку Игореве» на сучасну мову.

Вивчивши новітні вітчизняні та зарубіжні дослідження, Кібіреві застосував новий літературний прийом - поетичну реставрацію цього твору. За допомогою сучасної техніки вірша автор переклав текст на сучасну мову. Так, в 2001 році вийшла його публікація

«Слово - песня про битву - походе Князя Ігоря свет Святославича, знаменитого внука Олегова». Тепер поруч з перекладами відомих авторів ми маємо і переклад нашого земляка. «Він займе гідне місце в« слововеденні », зроблений на високому професійному і поетичному рівні, відрізняється оригінальністю і новизною бачення окремих« темних »місць цього твору» - зазначив кандидат педагогічних наук, доцент Слов'янського педагогічного університету Валерій Романько.

Багато поет пише і про свою малу батьківщину. У його віршах з неймовірною теплотою оспівані Донець, Лиман, райгородські крейдяні кургани і, звичайно ж, рідне місто Краматорськ. Вірші про красу рідного краю підкуповують свіжістю образів ясністю інтонації. Наприклад вірш «Благодарение природе Придонцовья». Воно сповнене яскравих фарб, які передають красу природи рідного краю

Поет любить життя, дорожить кожним прожитим днем:

Поет поклоняється природі. Вона для нього - Бог. Це його будинок, його спокій, його творча майстерня, його натхнення

Один з циклів його віршів називається «Неземная любовь на земле». Присвячений він жінці, «мадонні», яка

уособлює красу, гармонію, життя, вічність! У сонеті під такою ж назвою - «Вечная мадонна» звучать прекрасні вірші.

Жінка, любов, краса - ці слова стоять поруч у багатьох віршах Анатолія Кібірева. Для автора любов - це сенс життя.

Кібірев знайшов свою манеру, свій стиль. Особливість його віршів - щирість, простота, чіткість форми. Без заперечень - роки неухильно йдуть все далі і далі, але поезія Анатолія Кібірева, що охоплює найголовніші питання людського життя, як і раніше залишається емоційною, життєво активною, актуальною і гармонійною.

Помер Анатолій Антонович Кібірев в 2020 році.

ПРЕДЧУВСТВИЕ ЛЮБВИ

Где сосны усыпаны
Крупными звездами,
Где воздух прозрачен
И чист, как в раю,
Иду я к любимой

Дорогою поздною
И стих о любви
Сокровенно творю!

Кругом на Земле –
Темнота непролазная
И сосны чернеют,
И черен песок
Но под ноги мне
Сыплет алмазами,
Пронзая Вселенную
Наискосок

Тропинку лесную
Подошвою чувствую,
Тропа – продолжение
Звездных дорог...

Иду и рифмую,
Пою и предчувствую
Как сердцем воскресну,
Ступив на порог!

В НЕПОГОДУ

Мокнет город за мутными окнами
То ли снег, то ли дождь – не понять
Мне опять непогода напомнила
Августовских ночей благодать

Ты и я на – на Донецкой излучине,
Ты и я – у ночного костра,
Как растения два неразлучные
Шелестели листвой до утра!

Ночь тепла, а костер – словно сауна!

Твои щеки , как спелый ранет!

И шепчу, и пою неустанно я,

И в венок завиваю сонет.

Разве не были дни эти раем?!

Разве может другое быть счастье?!

Что ж так быстро мы все забываем

И грустим, если в жизни – ненастье?!

Не гадай, что за мутными окнами,

Ни к чему непогоду склонять...

А под вязами теми высокими

Мы с тобой побываем опять

ДРУЗЬЯ – КРАМАТОРЧАНЕ!

Сегодня город празднует свой День,

Но скольких с нами нет, краматорчане?!

Расстрелянных на Меловой горе
Почтим, друзья, минутою молчанья!
Почтим отцов, погибших на войне.
И матерей с бессонными очами,
И наш завод, разрушенный, в огне...
Припомним все, друзья – краматорчане!

И довоенный наш аэроклуб,
Что в полном репрессирован составе,
Сегодня, разве, нас с тобою, друг,
Душой и сердцем вздрогнуть на заставит?!

И как распалась прямо на глазах
Огромная империя–машина –
«И пала грозная в боях,
Не обнажив мечей, дружина!»

Герои – земляки уходят рано:
Борзенко, Мацегора, Марапулец...
Останутся меж нами ветераны
В названьях площадей, проспектов, улиц!

Пускает сегодня торг идет крутой,
И спорят о заводе – исполине,
Но солнце правды встанет над страной –
НКМЗ послужит Украине!

СТРАНА ЛЮБВИ

Мы в этот мир приходим из Любви,
Из той страны, где два влюбленных сердца
В союзе Неба, Солнца и Земли
Нашли для своего бессмертья средство.

Мы в этот мир приходим из Насилья,
Когда бесплодный и угрюмый гений,
Постигнув сущность своего бессилья,
Меняет судьбы целых поколений.

Так и живем, то в радости, то в горе,
О днях беспечных позабыв уже,
Людское разволнованное море –

В космическом бескрайнем вираже...
И бесконечно проливаем кровь,
И убиваем главное – Любовь!

ГОЛОС КОЛОСА

Разотру колосок на ладони,
Словно в детстве своем повоенном...
Руки это движение помнят,

И опять память душу наполнит
Воскресением дней сокровенных.

Мариуполь, потом Старо-Бешево:
Пол-Донбасса увидел я в детстве.
Жизнь везде доставалась недешево,
Но познал я немало хорошего –
Песня жизни затеплилась в сердце.

И «калачики» ели, и корни,
И жевали пахучий аир,
Но вкуснее – вснго на ладони
Это чудо, что вижу сегодня:
В каждом зернышке спрятанный мир!
Восковая, молочная спелость –
Как тогда жить хотелось и пелось.

ЛАПУШКІНА НАТАЛІЯ ПАВЛІВНА



Наталія Павлівна народилася 9 серпня 1981 року в Краматорську.

З 2001 року працювала вчителем української мови та літератури в ЗОШ № 25 м. Краматорська.

У 2002 році закінчила з відзнакою Слов'янський державний педагогічний інститут, філологічний факультет за спеціальністю «Українська мова та література»

Наступного року – магістратуру Слов'янського державного педагогічного університету з тієї ж спеціальності.

2006 року вступила до аспірантури Луганського національного педагогічного університету ім. Тараса Шевченка – кафедра української літератури. Написала дисертаційне дослідження «Проза Сави Божка в літературному процесі 20-30-х років ХХ століття. Історична концепція та жанрові особливості».

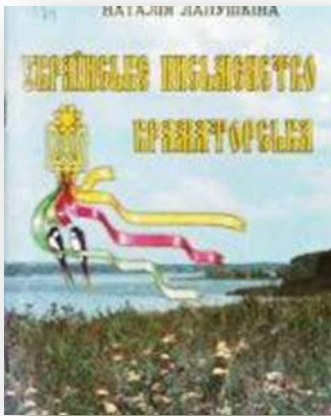


Нині Наталія Лапушкіна – науковиця, кандидатка філологічних наук, працює доценткою кафедри української мови та літератури Донбаського державного педагогічного університету (м. Слов'янськ), а також

викладачкою в секції «Українська література» обласної очно-заочної школи для здібної молоді Донецької обласної МАН «Юний дослідник». Має багато публікацій у наукових збірниках Донецька, Луганська, Дніпропетровська, Кривого Рогу та ін.

Наталія Павлівна не тільки літературознавиця, вона ще дуже активно займається краєзнавством. Краєзнавчою роботою почала цікавитися ще з 1997 року, коли школяркою навчалась у творчому об'єднанні МАН при Центрі позашкільної роботи під керівництвом

Чумлякової Н.С. А зараз Наталія Павлівна входить до Краматорської міської організації Всеукраїнської спілки краєзнавців.



Наталія Лапушкіна любить своє місто. Їй цікаво розшукувати маловідомі сторінки його історії, знайомитися з творчістю письменників-земляків. Свої

творчі пошуки вона спрямувала на дослідження цікавого і важливого питання сьогодення - розвиток українознавства на теренах Донеччини, у рідному Краматорську. Наталія Павлівна встановила, що

українське слово тут звучало здавна, живе воно і сьогодні. Важко йому, як ніколи, нелегко його носіям. А воно ж таке милозвучне, таке рідне, тому що воно своє з дідів-прадівів, і заслуговує на довгу та щасливу долю.

2003 року вийшла в світ книга Наталії Лапушкіної «Українське письменство Краматорська». Це розповідь про творчий і життєвий шлях письменників, доля яких невідривно пов'язана з історією міста Краматорська. Видання розкриває раніше недоступні широким колам читачів сторінки літератури рідного краю. Із здивуванням багато любителів художнього слова сприймають



повідомлення про те, що у місті були і є люди, які писали свої твори українською мовою.

У книзі вперше зроблено спробу об'єднати в одній роботі досягнення україномовних літераторів Краматорська з перших кроків літературного руху в нашому місті й до кінця ХХ ст.

Кразнавча дослідницька діяльність Наталії Лапушкіної була також націлена на творчість Василя Іваніва-Краматорського – краматорського поета, що стояв біля витоків українського слова в Краматорську та організації літературного життя міста. Свою статтю, присвячену цій темі, Наталія Павлівна люб'язно надала центральній бібліотеці для публікації ще до її виходу, за що ми дуже вдячні авторці.

НАТАЛІЯ МАЛЄЄВА- ВЛАСОВА



Наталія Олексіївна народилася 18 травня 1951 року в місті Донецьку (Сталіно), в родині де дружили і долучалися до творчості батьки і троє дітей

Батько - талановитий інженер - винахідник, мама – фельдшер, були дуже принциповими. Всі члени сім'ї читали: і бабусі, і батьки, і діти. В будинку завжди

панувала атмосфера любові, гумору, іронії та взаємопорозуміння.

«Хто перестає читати - перестає мислити» - крилата фраза Дені Дідро була сімейним девізом. Писати пробували всі, а мама була суворим критиком. Батько писав оповідання, вірші, придумував нам «багатосерійні» казкові історії, знав напам'ять всього пушкінського «Евгенія Онегіна». Був репресований, ще до війни. Але під час Другої світової воював в штраф баті, був поранений. Після війни, за його бойові заслуги, більш не переслідувався владою.

Коли Наталії було три роки, сім'я переїхала в Ставропольський край. Батька по лінії партії відрядили директором МТС (машинотракторної станції) підняти сільське господарство. Північний Кавказ - це чарівний



світ!»: «До сих пір пам'ятаю відчуття радості, щастя до сліз від чарівного літнього ранку, від заходу, до синіх гір на горизонті. У будинку було багато різних тварин: ворона Галя, нутрія Панкрат, їжачок, кішка, собака. Вони здавалися нам такими ж розумними, як люди і, повірте, спілкування дійсно було двостороннім».

І, звичайно ж, не писати вірші було просто неможливо! Ця світла ниточка радості, захоплення красою, насолоди від точного слова і струнких рядків простяглася на все життя.

Після школи Наталія вступила до Донецького медичного інституту ім. Горького, на педіатричний факультет. Була веселою, смішливою. Обиралась комсоргом, з багатьма однокурсниками дружила, вони ділилися своїми проблемами, приходили в гості поїсти домашнього борщу, тому що вона була місцева. Паралельно з медінститутом закінчила громадський факультет журналістики Донецького державного університету. Писала багато. А перше літо після інституту з подругою Валентиною Чугреєвою провели в Калмикії, редагували сторінку студентського будівничого загону в республіканській молодіжній газеті «Комсомолец Калмикії». Матеріал збирали по всій республіці. 13 студентських будівничих загонів з Донбасу, жарт чи що?

З 1974 року Н.О.Малєєва-Власова живе в Краматорську, працює в системі охорони здоров'я в дитячих медичних установах. 10 років займала посаду головного лікаря будинку малюка «Антошка». Цю назву Наталя Олексіївна придумала сама.

В 1975 році прийшла в літоб'єднання, познайомилася з М.О.Рибалко, вірші Наталії Олексіївни почали з'являтися на сторінках газет.

У видавництві «Донеччина» вийшли 18 прекрасно ілюстрованих книг Наталії Малєєвої з віршами для дітей, в тому числі: «Дружок и его товарищи», «Я – отважный капитан», «Принцесса – Розовые щечки», «Веселая чепуха», «Новый год», «Прощай Василий», «Жуки-путешественники», «Ксюшины забавы», «Хомячок с кулачок», «Моя неделя», «Веселая неделька», «Переполах», «Прощай Василий», «Жуки-путешественники», «Девочка из леса», «Чудеса с географией», «На прогулке», «День сегодня выходной» а також авторські переклади на українську мову двох останніх книг. Теплі, добрі, дотепні вірші прекрасно запам'ятовуються, їх із задоволенням читають і діти, і їхні батьки.

Є у Наталії Малєєвої і вірші для дорослих, вони були опубліковані в журналі «Донбас», в колективних збірниках «Поиск», «Под парусами вдохновения», «Души

высокая свобода», «Иду дорогою земной», «Многоцветье имен», «Світ слова» та ін.

Персонального збірника поки немає. «Все відкладаю на «потім», немає часу розібрати наклади, доопрацювати, набрати», - говорить Наталя Олексіївна. Чи потрібна поезія зараз, в жорстокий час виживання? Це питання Малєєва-Власова задає собі досить часто ... Але досвід переконує її, що є, є люди, які приходять в захват від яскравого порівняння, стислості і ємності поетичної думки, музики і енергетики вірша. Для них, дорослих шанувальників поезії, у Наталії Олексіївни готова до друку збірка віршів «Осінній вітер».

Н.О.Малєєва - лауреат фестивалю поезії «Город дружбы приглашает» (м. Дружківка).

Довгий час була керівником краматорського літературного об'єднання ім. Миколи Рибалка, вела літературну студію для початківців при Центральній дитячій бібліотеці ім. О.Пушкіна. Зараз на заслуженому відпочинку

ДВЕ НАСЕДКИ

У соседки- две наседки,

Обе вывели цеплят,

Но цеплята так похожи!
Кто же мамам их поможет
Как их мамы различат?

Чей пушистенький ребенок?
Этот шустернький цыпленок
Чейц клюет спокойно травку
Чей малыш залез в канавку
Ко-ко-ко и куд-кудах
Разругались в пух и прах

Утомились две наседки,
Примостились у беседки...
К ним под крылышко цыплятки
Не нужны им беспорядки,
Быстро, быстро, забрались,
Кто есть чей разобрались

ПУШОК

Веселый котенок

Наш белый Пушок

Не знал, что на свете

Есть белый снежок,

Растеряно вышел

Пушок на порог,

А там кто-то мягкий,

Холодный прилег...

Котенок понюхал,

Ступил осторожно :

- Ой, мамочка! Просто

Гулять невозможно

По этой по зимней

Замерзшей дорожке,

Быстрее обуйте,

Котеночку ножки.

Котенку – кофтенку
Наденьте и шапку,
Боюсь отморозить
И носик, и лапку.
- Ах, мне без одежек
Зима не по нраву,
Пойду-ка на печку,
Там лучше Мур, мяу.

ЗАКОЛКИ

У дочурки, у Аринки,
Славной девочки-картинки,
Подрастают коски
Надо для прически
Парочку заколок
Что бы мой ребенок,

Что бы доченька была
Аккуратна и мила.
Вот витрина магазина:
- Выбери сама, Арина? –
Предлагает продавец.-
Есть заколка из колеи,
Есть с атласным бантом
Блестками и кантом,
Есть из меха, есть из кожи,
Есть на звездочку похожа
Пусть блестит она в косе
- Я возьму... возьму я ... Все! –
Выбор сделала Арина. –
Вся мне нарвится витрина

ОГУРЕЧИК

- Огуречик, огуречик!

Знаю: ты не человечек –

Овощ ты зеленый,

Длинный ус крученный,

Цветик золоченный...

Съем сейчас тебя, дружок

Подставляй хрустящий бок!

Но со мной на грядке

Он играет в прятки.

Был огурчик и пропал,

Я его не отыскал

В листьях спрятал свой бочок

Притаился – и молчок.

ЖУКИ- ПУТЕШЕСТВЕННИКИ

Однажды на вокзале
Журнал жуки читали.
Немножко пожужжали
В пассажирсокм зале,
В оранжевой корзине,
В какой-то полежали...
Возможно уезжали
Жуки в чужие страны,
Но где же их билеты
И где же чемоданы?
В багажном отделении
Багаж лежит жуков:
Две баночки варенья
И пара пирожков.
Билетов просто нету,
С бумажкой от конфеты

Объедут полпланеты

Веселые жуки

МІТЛА МИКОЛА ІВАНОВИЧ



Представники багатьох поколінь заклали міцні театральні традиції в Краматорську. Естафету від таких знакових особистостей, як Михайло Дмитрович Силаєв,

Іван Михайлович Кандиба, Марія Олександрівна Коваленко, прийняв і гідно продовжує Микола Іванович Мітла.

Неординарна людина, творча особистість, педагог, режисер народного театру «Бам - Бук» Палацу культури і техніки ЗАТ «НКМЗ»

Микола Іванович народився 18 травня 1948 року в м Краматорську. Виріс у селищі Новий Світ в робітничій сім'ї, далекій від мистецтва. Як і всі хлопчики, ганяв у футбол, жаркими літніми днями пропадав в тінистих берегах Торця. Тут же закінчив 17-у загальноосвітню середню школу.

Микола Іванович розповідає про себе: «Я в 15 років прийшов в театральну студію. До цього на баяні намагався грати, спортом займався. А потім так сталося, що в школі викладач російської мови та літератури запропонувала почитати Мольєра за ролями. Закінчилося тим, що, коли я читав, всі реготали. Після уроків до мене підійшла однокласниця Валя і запитала, чому я не ходжу в театральну студію. А я навіть не знав, що є така студія в місті. Я вчився в ЗОШ №17, бував, звичайно в місті, але не часто.

І я пішов. Коли вперше увійшов до палацу, він справив на мене велике враження - дубовий паркет,

великі люстри, все з брязкальцями ... Палац культури тоді ще будувався, була побудована тільки клубна частина. Я побачив хлопчиків і дівчаток, міських, модних, і я як відкрив рот, так він у мене довго не закривався. Та й сам Силаєв теж справляв враження - солідний чоловік, владний, фронтовик. Побачивши все це, я прагнув до чогось незвичайного. І знаходив це незвичайне в Палаці, де на стінах висіли величезні картини, приїжджали лектори і говорили не так, як шкільні вчителі, а говорили цікаво.

Якось на одній з лекцій піднімається мужик: «Поясніть мені товариш лектор. Ось я слюсар, кручу гайки з ранку до вечора. А ці, які артисти, за що їм гроші платять? »



Мені це в душу запало. Я до сих пір шукаю відповідь на питання того мужика.

З тих пір вже не міг уявити свого життя поза театром.

Студія народного театру Данко проводила заняття з хореографії, вокалу, сценічної мови. Потім я закінчив школу, пішов працювати на завод. Силаєв вважав, що мені треба поступати на актора. Я спробував в 1967 році вступити до Київського державного інституту театрального мистецтва ім. Карпенка - Карого, але з першої спроби не вийшло. Я тільки зайшов і почав читати російською мовою, як до мене відразу звернулися з питанням, чому репертуар не українською. На цьому все, мій вступ до театрального закінчився. Я просто не знав, що потрібно готувати репертуар українською мовою

На заводі мені запропонували очолити агітбригаду. Михайло Дмитрович пішов на пенсію, а на його місце приїхав з Харкова новий режисер народного театру «Данко» Марія Олександрівна Коваленко. Я їй допомагав зібрати студію. Вона запитала, чому я не працюю. Я їй розповів свою історію. І вона мені порадила поступати не на акторський, а на режисерський факультет, мотивуючи це тим, що у мене є організаторські здібності. Також сказала, що з часом буду сам писати і сценарії, і п'єси. І

дійсно, для мене зараз написати п'єсу не проблема. Марія Коваленко допомогла мені підготуватися до вступу».

З 1973 року Микола Мітла студент очно-заочного відділення Московського театрального училища ім. Б. Щукіна за фахом «режисура драми».

У травні 1977 року правління ДК і Т НКМЗ затвердило М. Мітлу другим режисером народного театру «Данко». За роки роботи в театрі Микола Іванович поставив 5 вистав і ще в трьох виступив в якості асистента.

У 1980 році Микола Іванович залишає Краматорськ. Він їде до м. Харкова, де викладає в



Харківському інституті культури, керує агітбригадами в палацах культури Харкова і Маріуполя. Майже півтора десятиліття роздумів, творчих пошуків, роки кризи допомагають йому знайти себе, як особистість і як художника.

У 1994 році Мітла повертається в рідне місто. І починає працювати в муніципальному театрі «Перехід» на запрошення режисера Івана Войтюка.

З 1995 року став викладати акторську майстерність на кафедрі культурології Краматорського економіко-гуманітарного інституту. Вперше за столітню історію краматорського аматорського театру Микола Іванович робить спробу підготовки професійних акторів в місті. В основу навчальної програми, складеної самим режисером, був покладений курс акторської майстерності, який викладається в Московському театральному училищі ім. Б. Щукіна. Основний предмет - майстерність актора - вів сам Микола Іванович. Саме студенти цієї кафедри стали ядром майбутнього театру «Бам-Бук».

Назва «Бам-Бук» ідея Наталії Возович. «Бам- Бук» співзвучно рослині, яке дуже швидко росте і пробиває все, маючи потужний ствол. Це як символ спрямованості, стрімкості ..

З тих пір, як в грудні 1996 року відбувся перший виступ театру, дати театральних прем'єр стали датами біографії Миколи Івановича. Театр відразу став лідером театрального аматорського руху в місті, що дав життя багатьом творчим проектам. Творіння молодого колективу мало нагадувало і чинні «класичні спектаклі «данківців», і епатажні вистави «переходівців». На сцені з невичерпним азартом, запалом, темпераментом молодості студенти розігрували свої спектаклі.



«Бам - Бук» з'явився на світ саме в свій час. Коли багатьом глядачам, втомленим від політичних баталій, економічної нестабільності, що жили під гнітом стресових ситуацій перехідного періоду суспільного розвитку не під силу було б витримати моральний тягар психологічних драм або напруженість конфлікту п'єси, в якій порушувалися б соціальні проблеми.

Щоб розвинути у початківців акторів дух змагань, заохотити їх, якщо не матеріально, то хоча б морально, а заодно в черговий раз привернути увагу публіки до «Бам - Буку», Мітла в 1998 році засновує премію «Триумф».

Зовні майже все нагадувало умови отримання знаменитого «Оскара»: висунення номінантів, обговорення їх гідності глядачами (за анкетами, що поширювалися заздалегідь), а потім публічне урочисте вручення, відомими людьми міста, позолоченої порцелянової статуетки переможцям.

У 2001 році театру «Бам-Бук» було присвоєно звання «Народний». Колектив театру не раз ставав призером театральних фестивалів. Велика заслуга Миколи Івановича - організація і проведення в Краматорську Всеукраїнського щорічного фестивалю «Театральна легенда» ім. М. Д. Силаєва.

ОСТАФІЙЧУК АЛІНА ВОЛОДИМІРІВНА



Аліна Володимирівна народилася 7 грудня 1979 році в місті Краматорську. Перші вірші у Аліни з'явилися в семирічному віці. А в 15 - прийшло серйозне захоплення поезією. Серед своїх улюблених авторів вона називає Пастернака, Цветаєву, Мандельштама. Її вірші - це погляд на світ представника нинішнього покоління молодих.

Аліна закінчила Донбаську державну машинобудівну академію, блискуче захистила кандидатську дисертацію з економіки.

Аліна Остафійчук - кандидат економічних наук, була викладачем кафедри «Менеджмент» Донбаської державної машинобудівної академії (Краматорськ), журналістом, заступником редактора студентської газети «Академія». Вона одна з ініціаторів створення в стінах рідного вузу цієї газети

Була організатором і редактором художньо-літературного журналу «Альманах муз», Співзасновник міжнародного творчого ордена «Коріння неба».

Про Аліну Остафійчук можна говорити багато і довго. Вона Лауреат обласної літературної премії імені М. Рибалка, Першого всеукраїнського пісенно-поетичного фестивалю «Місто Дружби запрошує», акції



«Жінка Донеччини» в номінації «Журналістика».

Вірші видавалися в альманахах Дніпропетровська, Канева, Запоріжжя, Донецька, Києва, Санкт-Петербурга.

Вона автор поетичної збірки «Единение двух сердец», яка вийшла в 2000 році. Аліні Остафійчук, як одній з небагатьох, даний дар з безлічі слів вибрати найсильніші, найбільш ємні і створити струнку, красиву, глибоку поетичну форму. Її поезія не для короткого прочитання. Особливий стиль, в якому вгадується і старий віденський вальс, і саксофон, і бардівська гітара, переплітається з ідеями християнства і нової культури, сформованої під впливом творчості великих поетів і письменників нашої сучасності.

За життя її вистачало на все: Аліна встигала поєднувати роботу в медіа-групі з навчанням і підробітком в міських редакціях. Завжди випромінювала світло, теплоту і любов до всього, що її оточувало. В'ячеслав Медведєв, головний редактор медіа-групи «Академія», розповів: «Пам'ятаю час, коли редакція тільки починала свою діяльність. Колектив редакції складався переважно з викладачів. Студентів було тільки троє. І третій номер газети зривався. Підходить до мене Аліна і каже: «Газета зривається?» Я їй відповів ствердно, після чого вона сказала: «А може бути, ми не зірвемо?» І ми все-таки не зірвали! » «Давайте не

зірвемо», - це не просто висловлений намір молодої дівчини і один раз реалізований. Це - її життєва позиція. Остафійчук не терпіла невдач і, завжди долала труднощі. Сильний характер дуже яскраво виражався у всьому, що робила дівчина, будь то вірші, робота або захист кандидатської дисертації з економіки.



Друга її книга - «Бисерное признание» (2001) - це її неповторний погляд на світ крізь призму Любові і Надії, Суму і Співчуття, спроба усвідомити світ і себе в гармонії з іншими людьми, в гармонії з минулим.

Книга «Прикоснуться к земле» (2005) і за тематикою як би продовжує перші дві. Це книга про справжню сутність людини, про щастя і його пошуки, про те, що головним для людини завжди були, є і будуть Природа і Любов.

У 2007 році вийшов віршований збірник «На ощупь», а збірка казок «Ты кто?» побачив світ у 2009

році. Збірники «Сказки» і «Естественный отбор» вийшли друком у 2010 році.

Поетеса, письменниця, викладач, громадський діяч Аліна Остафійчук, трагічно загинула в автокатастрофі, повертаючись 30 серпня 2010 року з похорону Влада Клена. В районі Дружківки водій не впорався з керуванням, машина вискочила на зустрічну смугу і врізалася в «КАМАЗ». З усіх пасажирів постраждала тільки Аліна. Була доставлена в Дружківську лікарню. Більше години лікарі намагалися її врятувати, але травми виявилися несумісними з життям.

У 2010 році життя улюбленої дочки, вірної подруги, прекрасної журналістки, викладача кафедри «Менеджмент» та неймовірно яскравої і самобутньої поетеси Аліни Остафійчук обірвалося. Залишилася тільки пам'ять, яку донині шанують її рідні, друзі та колеги. Аліна з дитинства захоплювалася літературою, любила читати, відмінно навчалася, захоплювалася танцями і театром. Почала писати вірші ще в зовсім юному віці - в 7 років. Батьки дівчинки дбайливо збирали всі її творіння, і завдяки цьому вже після загибелі поетеси їм вдалося видати «Собрание сочинений» в семи томах.. За життя Аліни вийшли в світ чотири збірки віршів. П'яту збірку, збірники казок і оповідей, а також збірник аудіоказок були видані її друзями вже після того як її не стало.

Незважаючи на свої таланти і можливості, Аліна залишилася вчитися, а потім і працювати в рідному місті. Всіма силами вона намагалася розвивати Краматорськ в культурному плані. Як журналіст, вона висвітлювала культурне життя міста. Наталія Волошина, директор музею історії Краматорська зазначила, що ніхто ні до неї, ні після так і не переймався цією темою, Аліна встигала на всі заходи - і це будучи ще студенткою. Остафійчук була ініціатором і організатором фестивалю бардівської пісні ім. В. Висоцького в Краматорську, літературно-поетичного фестивалю «Місто дружби запрошує» (м Дружківка), який, до речі, повинен був проходити теж в Краматорську, але ідею Аліни активно підтримало саме літературне співтовариство Дружківки. Була співзасновником Краматорського товариства захисту тварин «Друг». Всі її ініціативи живі і сьогодні.

Галина Школа, громадський діяч, відзначила глибокий сенс віршів Аліни. Її вірші треба читати не один раз, щоб в повній мірі розкрити геніальний задум, яким пройнятий кожен рядок. І, звичайно ж, школярам треба читати дивовижні вірші Аліни: мудрі, десь жорсткі, десь ліричні, але вони завжди змушують думати. Це тільки маленький штрих до портрету чудової дівчини із зовсім не жіночим характером. Про неї написано дві книги, автор однієї з них краматорський поет Микола Супліченко - «Неуёмное солнце».

Все ж цього замало, щоб розповісти про її життя і творчість. Пізнати Аліну можна через її вірші. Такими громадянами, як Аліна Остафійчук, Краматорськ має пишатися, її твори повинні вивчатися в школах,

Адже її спадщина безцінна.

Похована Остафійчук А. на цвинтарі в селищі Біленьке, на Крейдяній горі (Краматорськ).

КРАТЧАЙШИЕ РАССТОЯНЬЯ

По ком кричит гудок,
кого уносит время
от станции «Приход»
до станции «Потеря»?
Дорога – по прямой
кратчайших расстояний
от точки «Был со мной»
до точки «Расставанье».
Неизмерим – провал,

нет в мире теоремы,
которой доказать
отсутствием сумели б.
Для каждого пути
есть скорость, направленье
Но вектор «Уходи»
имеет ли значенье?
Кто в силах рассчитать
пробелы отчужденья
от станции «Твоя»,
до станции «Не верю».
По ком кричит гудок
набатов смерти сердца?
Все отправленья – в срок,
и нет задержек рейса...

ЦВЕТОК

Пальцы лепестки
сложены в бутон.

Замолю грехи,
разожгу огонь.

Расцветает ночь
на моих губах.

Некому помочь —
напою сама
радужный цветок
голубых глазниц
я росой строк,
лепетаньем птиц.

Полно и тепло
открывает день

маленький бутон
радости моей.
Поцелую все
лепестки руки.
Чувствуешь – к тебе
огонёк летит?

Прорастает день
розой на груди –
это нежный Лель
ждет моей любви.
Глажу листьев шелк
бархатом души.
Как же хорошо
мне с тобою жить!
Ласковый цветок,
радуйся, дыши –

к солнцу, на восток —
становись большим!
Заполняй собой
черном-белый мир.
Расцветай, Любовь,
на губах моих!

ЛЮБО

Как лучина луна потрескивает,
сердце жметя к огню
и ждет.
Почему до сих пор интересен мне
этих реверсов
странный ход.
Ладо,
вольная степь

и оторопь –
что прикажете ждать еще?
Всем известно,
что богу – богово,
ну а кесарь здесь
ни при чем.
Разгуляться по травам
радужным,
да испить в роднике
воды,
отогреться под солнцем.
Надо же
как мне любо на свете
быть!

КНИЖКА И МЫШКА

Бывают такие дома, в которых всё всегда теряется. Ну совершенно всё. Ручки, ботинки, зонтики, пирожные, вазы, расчески, колечки. Иногда всё это находится в самых неожиданных местах. И хозяева прыгают от радости, тщательно начищают ботинки, одевают колечки и ставят в вазы красивые цветы. Конечно, на следующий день теряется еще что-нибудь. Но никто особенно не расстраивается и не ругается. Так уж устроены эти дома вместе со своими хозяевами...

Как-то раз в одном из таких домов потерялась Книжка. Она была совсем новенькой, еще не успела привыкнуть к местным порядкам. И очень нервничала.

- Как же так?! Я ведь очень нужная, интересная и даже красивая Книжка. Ну как меня могли потерять? Может быть, меня специально забросили под кровать, и теперь придется всю жизнь лежать здесь, в пыли и темноте?

Книжка к тому же оказалась умной. В ней были записаны сложные взрослые слова. И ее бока распирало от важности. Но, видимо, не так уж велика была эта важность для хозяев дома. Посудите сами, разве можно оставить действительно ценную вещь под кроватью?

Вижу, как улыбаются те, кто знает, что такое «дом, где всё теряется». «Конечно, можно» - сказали бы многие девочки, у которых под столом – целая сокровищница маминых губных помад, камушков, браслетиков и цветочков.

«Ну вы даете!, - удивились бы мальчишки, - большим тайнам как раз и место под кроватью. Где же еще должны быть фонарики, запчасти самолетов, гаечные ключи?»

А вот Книжка, хоть и была умной и важной, не догадывалась о том, что ее можно не потерять, а спрятать. Она ждала целый день, что кто-нибудь вспомнит о ней. Найдет, и поставит на полочку, к ее подругам. Ждала день, второй, третий. К вечеру четвертого дня Книжка совершенно расклеилась. Да, да, в прямом смысле. От слез.

По ночам, когда ей становилось очень уж одиноко, Книжка плакала и пыталась шуршать страничками, чтобы привлечь к себе внимание. В результате слова, которые мирно жили-поживали в Книжке, намокли, и стали разбегаться. Кому же понравится постоянно сидеть в луже?!

Сначала отдельные слова просто выскакивали и с перепугу заползали под коврик у кровати. А когда

Книжка стала совсем неудобной и мокрой от слез, самые большие и умные слова собрались на совет.

- Что же это делается? – возмутилось одно из слов-великанов, - так мы все тут пропадем, и никто никогда нас не прочитает. Надо что-то придумать. Причем срочно. Вон уже половина из нас потеряла лицо, расплылась, как масло на сковороде. Я предлагаю перейти в другую Книжку. Дружно и без паники. Кто – за?

Остальные слова – большие и маленькие, наперебой стали вносить свои предложения. Кто-то закричал: «Зачем нам еще одна Книжка, - она тоже потеряется, и затопит нас. Айда в компьютер! Там сухо и всегда кто-то читает...»

Главное Слово возмутилось: «Глупые! Да ведь компьютер не читают. Случается, что там ищут нас, чтобы что-то узнать. Но чаще всего он нужен совсем для другого: посмотреть картинки, послушать музыку, а то и вовсе поиграть в глупые «стрелялки». Вы что же, хотите стать приложением к какой-нибудь игре?»

Слова притихли. А запятая вдруг запищала: «Нет! Уж лучше утонуть в слезах своей Книжки. Ведь те, кто играет в компьютер, совсем не ставят запятых...»

- Вот, вот, - подхватило Главное Слово, - Давайте-ка, собирайтесь на поиски другой Книжки!

Слова поохали, повздыхали. Конечно, жаль было оставлять привычные странички. Но ведь не для того их создавали, чтобы они так скоро исчезли. Надо, чтобы их еще прочитали. Хотя бы один разочек...

Именно в то время, когда слова решали, что им делать, в дом-растеряшу забежала гостья. Маленькая, серая Мышка. Вы не поверите, но она... потерялась. Дом-то стоял на самом краю улицы. Совсем рядом находилось большое поле. На дворе было лето. И Мышка, прогуливаясь по полевым дорожкам в поисках зернышек, забрела в чужой двор. Поначалу Мышка испугалась. Как же она теперь найдет дорогу обратно? И мама, наверное, будет волноваться. Мышка была и правда маленькой – мышонком, только недавно начавшим добывать еду самостоятельно. От волнения она забилась в первую попавшуюся щель. И очутилась в комнате, где под кроватью рыдала потерявшаяся Книжка.

- Ой! – вскрикнула Мышка, - кто это плачет? Может, нужна моя помощь?

Мышка засуетилась, забегала из угла в угол, и наскочила на Книжку. Та только хлюпала размокшим корешком. И ничего не могла сказать, потому что слова

уже разбегались кто куда. Как маленькие черные зернышки, катились они из-под кровати в разные стороны. Главное Слово пыталось собрать их в строй и повести за собой. Но слова, когда они теряются, делаются совсем глупыми и непослушными...

Мышка, увидев такую картину, растерялась. С одной стороны, Книжка-то плакала. И хотелось ей помочь. С другой – она ничего не говорила. Может быть, не хотела, чтобы к ней приставали с утешениями. А вот черные зернышки интересовали Мышку куда больше. Они казались живыми, шустро бегали от кровати к столу, и даже умудрялись карабкаться по ножке, вверх, к висящей над столом полке.

Мышка не знала, что такое слова – в поле ведь нет Книжек, которые можно читать. Она решила, что это какая-то игра. Скорее всего, живые зернышки бегают наперегонки – кто первый доберется до полки. Правда, некоторые сбиваются с курса, и убегают куда-то в сторону. Но на это Мышка решила не обращать внимания. Она запищала от радости, и принялась играть. Так как Мышка была больше зернышек и бегала быстрее, то ей пришлось придумать свои правила. Надо было добежать от кровати до стола, сделать круг, забраться с другой стороны на стол. А потом вернуться обратно. При

этом Мышка не должна была наступать на зернышки. Потому что нехорошо обижать тех, с кем играешь.

В общем, пока очередная команда зернышек забирались на полку, Мышке надо было сделать круг и опять прибежать к кровати.

Мышка была очень игривой. И, забегавшись, не заметила, что в комнату вошли люди. На удивление, никто не заверещал и не вскочил на шкаф от вида маленькой Мышки.

Люди, а было их двое – девочка и ее папа, только переглянулись. Девочка с интересом стала наблюдать за Мышкой. А папа тихонько засмеялся...

- Ну вот, у нас всё теряется. Зато находится то, что не нужно – совсем несердито заметил он.

- Это Мышка? Настоящая? – шепотом спросила девочка.

- Настоящей не бывает, - ответил папа и как-то заговорщицки подмигнул, - ну что будем делать с непрошеной гостьей?

- Покормим? – с надеждой глянула на него девочка.

- Ну уж нет, это слишком... Мы же не будем разводить полевых мышей. У них есть свой дом. А у нас

есть мама, которой точно не понравится такой сюрприз. Давай поймем ее и вынесем в поле, - предложил папа.

- Ой, как здорово! Мы ее поймем, покормим, и отпустим домой, - радостно закричала девочка.

От ее крика Мышка чуть не упала в обморок.

Люди! Сколько раз мама говорила, что ни в коем случае нельзя попадаться им на глаза. Даже в поле. А уж тем более – в чужом, совсем незнакомом доме. Теперь всё пропало. Сейчас поймут, и посадят в банку.

Мышка, мигом придя в себя от таких мыслей, бросилась к кровати.

- Скорей, скорей, - попискивала она от волнения, - спрячусь, пережду, а потом – бегом домой, к маме. И больше ни ногой от поля.

Она так торопилась в убежище, что даже не заметила, как через щель выскочила на улицу.

- Скорей, скорей, - всё пищала Мышка, - эти странные зернышки сразу показались мне опасными. Заманили, отвлекли, чтобы легче было меня поймать.

- Чих! – Мышка села на здание лапки. Прямо перед ее носом оказалась полевая Ромашка.

- Чи-и-их!!! – возмутилась Мышка, - ты чего тут делаешь?!

- Я? Живу я здесь, - ответила Ромашка, - а вот чего ты носишься, не разбирая дороги?

Мышка поняла: всё самое страшное осталось позади. Дом с людьми уже и не видно за горизонтом. А она сидит на своем поле. И Ромашку эту она давно знает.

- Простите, - хихикнула Мышка, - я заигралась. Хорошего вам дня, уважаемая Ромашка!

И Мышка побежала к маме, радуясь, что всё так благополучно закончилось.

Тем временем в доме людей тоже всё вернулось на свои места. Девочка, пытаясь поймать убегающую Мышку, заглянула под кровать и нашла Книжку. Надо сказать, что Книжка все-таки потерялась. Каким-то чудом она оказалась слишком далеко под кроватью, поэтому ее никак не могли найти. А уборка с мытьем полов под всей мебелью была назначена только на завтрашний день.

Девочка очень обрадовалась Книжке. Она так хотела прочитать всё, что там было написано! Но пока некоторые слова не понимала. Поэтому мама с папой объясняли девочке значение слов и говорили, что все книжки надо беречь.

Девочка аккуратно подклеила корешок найденной Книжки, и поставила ее на полку, к другим интересным книжкам. Слова, успевшие разбежаться со страничек, решили вернуться. И никто больше не плакал и не волновался.

Так Мышка выручила Книжку. А девочка решила навести полный порядок среди своих вещей. Ко всеобщему удивлению, с тех пор ничего в доме не терялось. Компьютер тоже не остался без дела. Правда, в «стрелялки» обитатели дома играли всё реже. Зато девочка научилась расставлять по местам запятые. И когда нужно было написать кому-нибудь письмо или придумать название для новой картинки, всё получалось очень хорошо.

Может быть, и здесь не обошлось без помощи маленькой Мышки?..

ПАПСУЛЬ СЕРГІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ



Сергій Володимирович народився 13 грудня 1962 року в м. Донецьку.

Ще до школи навчився читати, благо старший брат пішов до школи і цю науку осягали разом.

Дуже багато читав, чим дивував шкільну бібліотекарку.

Після закінчення 8-го класу вступив до Донецького будівельного технікуму на факультет ПГС і в березні 1982 року його благополучно закінчив.

Відслужив в армії, після демобілізації повернувся в Донецьк, працював муляром в ДССМУ і готувався до вступу до вузу.

1986 - 1991 - навчання в Слов'янському пединституті на факультеті «Фізичного виховання» заочно.

З 1988 по 1992 - працював в школі № 87 м. Донецька учителем фізичного виховання.

У 1992 переїхав до м Краматорська.

Вірші почав писати після 50-и років. До цього складав жарти і тости до сімейних свят і застіль. Іноді намагався щось записувати на клаптику паперу, який підвернувся під руку. Якось це помітила одна знайома подруга і подарувала великий красивий блокнот, з проханням записувати свої думки. Так і почав писати вірші, і вже в 2013 р., на прохання друзів, видав 1-й збірник – «Перекресток». «Не думав, що буду продовжувати свою творчість, але відгуки і переконання друзів змусили продовжити це заняття».

2014 – «Последнему романтику»

2015 – «...Мне в этой жизни уж не стать другим...»

2017 – «Эликсир жизни»

2018 – «Подсолнух»

2019 – «Скрижали души»

ДЕТСКИЕ МЕЧТЫ

Быть может детские мечты,
Когда-то счастьем назовут,
Ведь в них наивность простоты
И святость детская живут.

В глазах сверкают огоньки,
Желание весь мир познать,
А мысли - словно мотыльки
И любопытства аромат.

Процесс взросления - далеко,
Ещё не выписан маршрут,
А в детских душах - глубоко,
Уже мечты счастливые растут.

ЗИМНЯЯ ПРОГУЛКА

Зима вдруг вспомнила свои права,
Что позабыла, вспоминая про весну,
Укрыла снегом все деревни, города
И разбросала бисер по сугробам, как блесну.

Ведро с водой, в сених, покрылося ледком,
Скрипят шаги морозным звуком,
Клубится пар при выдохе дымком
И слепнет взгляд белёсым кругом.

Счастливый пёс мне прыгает на руки
- Гулять! - команда, ему явно по - нутру,
С ним не замёрзнуть, умерев от скуки,
Зима и холод его радость не сотрут.

Мне пёсья радость - как бальзам от бывших бед,
Согреет душу, уткнувшись мордой в руку,
Она - как давний, светлый счастья след,
Поможет позабыть печаль и скуку.

ТРИПТИХ РАДОСТИ

Вот бы стереть случайных мыслей смуту,
Не обращать внимания на оговоры и молву,
Не дать тоске задумчивой минуту,
Чтобы расстроить утра светлую волну.

Пусть оно вынырнет алеющей полоской,
Вскрывая темноту на горизонте,
Расправив крылья, залетит в моё окошко
И добрую улыбку оставит мне дисконтом.

Пусть сны недобрые мгновенно канут в Лету,
Растают льды печали и обид,
Взгляд обожаемый, в глазах собаки встречу
И из окна замечу утра яркий вид.

Пусть утро даст толчок для светлых мыслей,
Подарит радость, сложит новый стих,
А день пройдёт мотивом нежной песни
И сложит с вечером радости триптих.

ГОСТИНЕЦ ОТ УДАЧИ

На белом гребне облаков,
Купаясь в лучиках рассвета,
Плывёт удача в синь веков,
В улыбку радости одета.

Люблю рассвета чудный миг,
Когда его алеет лента,
Когда начало дня летит,
С безмерных крыльев горизонта.

Всё оживает в этот час,
Цвета включают свои краски
И мыслей выспанных запас,
Нам открывают двери в сказку.

Удача, глянув свысока,
Среди толпы найдёт любимца
И с лёгким бризом ветерка,
Пошлёт ему с утра гостинца.

СТАРЫЕ СЧЕТА

Быть может где-то, среди списанных счетов,
Осталось чувство, нерастраченным богатством
И возвращаясь в виде ярких, добрых снов,
Тревожит душу заколоченным пространством.

Там много нежных, честных, добрых слов,
Несказанных осталось, ожидая время
И мыслями написанных стихов,
Не сбросивших бумаге, своё семя.

Там много счастьем брошенных мгновений,
Застыли, как немые голоса
И облака невысказанных мнений,
Уплыли вдаль, очистив синюю небеса.

Проходит день и наступает тихий вечер,
Как сединой покрашены года,
И может наша задержавшаяся встреча,
Оплатит эти старые счета.

ПЄВНЄВА ОЛЕНА ВЛАДИСЛАВІВНА



Кажуть, що талант споконвічний, а майстерність - справа наживна. Режисер Народного театру книги «Еспада», Олена Владиславівна Пєвнєва, щедро наділена першим і з успіхом опанувала другу. А який особливий талант у неї, напевно, запитаєте ви? Талант Олени Владиславівни дійсно особливий - талант любити. Беззавітно любити свою справу, музику, театр, книгу, людей. Про її ж майстерність ви дізнаєтеся відразу, подивившись хоча б один спектакль театру книги «Еспада» або Театралізований вечір романсу.

Олена Владиславівна народилася 20 грудня 1967 році у Краматорську в родині службовців.

Батько: Пєвнєв Владислав Іванович. Закінчив Харківський Державний Художній Інститут. Працював від Донецького обласного художнього фонду в містах Донецької, Харківської областей, Краматорську, Брест (Білорусія).

Мати: Хрипач Ніна Антонівна. Закінчила Харківський Державний інститут культури. Працювала завідуючою дитячою бібліотекою профкому ПАТ «НКМЗ». Засновник театру книги «Еспада».

Навчалася в ЗОШ № 5. Закінчила з відзнакою



Музичну школу № 1 по класу спеціального фортепіано (педагог В.А.Ковалева).

У 1986 році закінчила Губкінське музичне училище (Росія) відділення теорії музики, а в 1994 р - Харківський Державний інститут культури.

З 1987 р - концертмейстер в вокально-хореографічному ансамблі «Зернышки» ДКіТ АТ «НКМЗ».

Разом з керівником ансамблю Титенко С.А. підготувалися і добилися звання «Зразковий художній колектив» в 1988 р, а потім регулярно його підтверджували.

З 1993 по 1998 рр. працювала на посаді Художнього керівника Зразкового вокально-хореографічного



ансамблю «Зернышки».

Паралельно з роботою в ДК і Т, керувала дитячо-юнацьким театром пісні «Волшебники», створеним нею в дитячій бібліотеці профкому АТ «НКМЗ».

У цьому колективі хлопці освоювали музичну грамоту, вчилися культурі співу, основам акторської майстерності.

Поступово склався цікавий репертуар, окрасою якого були дитячі оперети «В гостях у Королевы Музыки», «Принцесса Мелодия и ее друзья», літературно-музичні спектаклі «Хороводы сказок» та інші.

З 1987 по 1998 рр. в літній період творча робота



театру пісні «Волшебники» тривала в Дитячому оздоровчому таборі ім. С.Тюленіна АТ «НКМЗ», де за одну зміну відпочивало більше тисячі дітей.

Паралельно керувала створеним нею хором, в якому займалися 100-120 дітей, з числа відпочиваючих в таборі. Цей колектив був неодноразовим лауреатом обласних, регіональних оглядів, фестивалів.

Дивовижний, унікальний і єдиний на Донеччині Народний театр книги «ЕСПАДА» був створений з ініціативи завідуючої дитячою бібліотекою ЗАТ «НКМЗ» - **НІНИ АНТОНІВНИ ХРИПАЧ**.

А почалося все з літературно-музичної вистави за книгою Владислава Крапівіна «Хлопчик зі шпагою»,



прем'єра якої відбулася в ЗОШ №12 12 травня 1983 року. Цей день і став днем народження театру.

Книга Владислава Крапівіна подарувала театру і рідкісну, екзотичну назву: в перекладі з іспанської «Еспада» означає «Шпага».



Для учасників вистави це слово назавжди залишилося синонімом сміливості, мужності і честі, а для театру – ще й символом гідності, шляхетності і вірності, перш за все, вірності своєму художньому кредо, своїм творчим принципам – завжди і всюди бути носієм вічних цінностей – добра, моральності, чистоти і справедливості.

Театр книги – володар безлічі Дипломів, Премій і Почесних грамот різних рівнів. Він залишив свої творчі автографи не тільки в Україні, а й у Польщі, Болгарії, «Еспада» поставила дивні по глибині, тонкості й оригінальності вистави з життя, творчості Пушкіна, Лермонтова, Тургенєва, Чехова, Толстого, Скріба, Мольєра, Шевченка, Стуса та ін.

Крім літературно-музичних вистав, у творчому багажі театру літературно-музичні бали, театралізовані вечори романсу, а також театральні постанови для дітей та ін.

Головне завдання «Еспади» -- популяризація КНИГИ та ЧИТАННЯ, високих моральних цінностей,



духовного удосконалювання, становлення особистості.

І, зовсім не випадково, театр книги «Еспада» називають **ОСТРІВЦЕМ ДУХОВНОСТІ** у нашому місті.

Яскравою сторінкою у творчій біографії Олени Певневої є її робота в театрі книги «Еспада» - перш за все, в якості незмінного музичного керівника театру (починаючи з 1986 р) і ,також, актриси.

Багатий і різноманітний її творчий діапазон: це і казкові образи (Королева Музыка, Добрая Фея, Василиса Прекрасная) і, звичайно ж, образи, підказані класичною літературою:

Анна Павлівна Шерер (літературно-музична вистава «А счастье было так возможно...», за романом Л. М. Толстого «Война и мир»);

Княгиня Зінаїда Волконська (літературно-музична вистава «Свет далекой звезды», присвячений високим моральним цінностям декабристів);

Поліна Віардо (літературно-музичний спектакль «Не мог я не любить ...», присвячений І.С.Тургенєву);

Княгиня Віра Ліговська (літературно-музична вистава «Згораю в пламени любви ...», про життя і творчість М. Ю. Лермонтова);

Герцогиня Мальборо (літературно-музична вистава «Стакан воды», за п'єсою Е.Скріба);

Графиня Діана де Бельфлор (літературний бал «Гимн любви»);

Анна Кареніна (літературно-музична вистава «Пока горит свеча ...», за романом Л. М. Толстого «Анна Каренина»);

Ніна Арбеніна (літературно-музичний спектакль «Маскарад», за драмою М. Ю. Лермонтова).

З 2003 р - Олена Певнева - Художній керівник театру книги «Еспада» МБК «Будівельник» Краматорської міської ради.

І з цього часу на повну силу розкриваються не тільки її творчі, а й організаторські здібності.

За порівняно короткий період часу, вже в 2004 році, завдяки спільним творчим зусиллям Е.В. Певневої та Н.А.Хрипач (творця, режисера і сценариста «Еспади» в той час), театр книги отримує почесне звання «Народний самодіяльний колектив».

Завдяки Олені Певневій, одна з відмінних рис театру книги «Еспада» це оформлення вистав «живою» музикою.

Паралельно з роботою над текстовою частиною, йде підготовка музичного оформлення. Олена Певнева індивідуально займається з акторами музикою і вокалом. В результаті, в день вистави на сцені рівноправно панують Слово і Музика. Драматичне полотно кожного спектаклю розцвічене томливими, ніжними і сумними мелодіями старовинних і сучасних романсів,

інструментальних творів кращих композиторів минулого і сьогодення.

Романси. Класичні і сучасні. У виконанні акторів театру «Еспада» вони набувають особливого звучання. Кожен твір у них - як сповідь душі, як несамовита молитва на колінах. Люди вслухається в кожне слово, в кожен вигин мелодії, і кожному здається, що співають лише для нього і тільки про нього. Магічна сила музики і слів про благородні, прекрасні почуття відіграють душі людей, змушують їх плакати. Тисячу разів правий був Пушкін, сказавши одного разу, що добрі почуття він лірою будив.

Олена Певнева - за покликанням і за станом душі - художник в широкому сенсі цього слова. Вона - режисер, музичний керівник, сценарист, актриса, співачка, адміністратор Народного театру книги «Еспада».

Вона гідно продовжує справу своєї мами - Ніни Антонівни Хрипач - віддає всі свої сили і талант, знання і досвід людям.

Багаторазово нагороджувалася Почесними Грамотами, Дипломами, Подяками від міста, області, Міністерства Культури України.

Через її гаряче серце і добрі руки пройшли сотні жителів міста. І сьогодні Олена Певнева багато робить для отримання добрих плодів на ниві мистецтва.

Її яскравий талант, колосальна працьовитість, майстерність і відданість справі, вміння поєднувати виняткові можливості з тонким розумінням природи творчості переконують: не хлібом єдиним живе людина, він створений і для любові, і для краси, і для благородства.

УГЛОВ ІГОР СТАНІСЛАВОВИЧ



Ігор Станіславович народився 30 квітня 1956 року в родині військового, в місті Красноводську в Туркменії. Батько був офіцером, мама - медсестрою у військовому гарнізоні. Поруч не було ні бабусь, ні тіточок, а були солдати. Були люди, які не сюсюкали, а говорили як з чоловіком.

Хлопчик ще не вмів читати, але прекрасно розбирався в зброї і знав марки автомобілів, тягачів літаків. Із задоволенням їв на стрільбищах солдатську кашу. Чоловіче оточення визначило характер, заклало почуття справедливості, товариства: «чужого не бери, а віддай своє» ...

Військові частини в той час розташовувалися в незайманих лісах з річками та озерами, з яких можна було пити воду без страху. Дитиною Ігор насолоджувався природою, як Мауглі, міг піти від будинку на багато кілометрів, і не розумів, як можна заблукати в лісі або залишитися в лісі голодним. Це були його витoki на все життя.

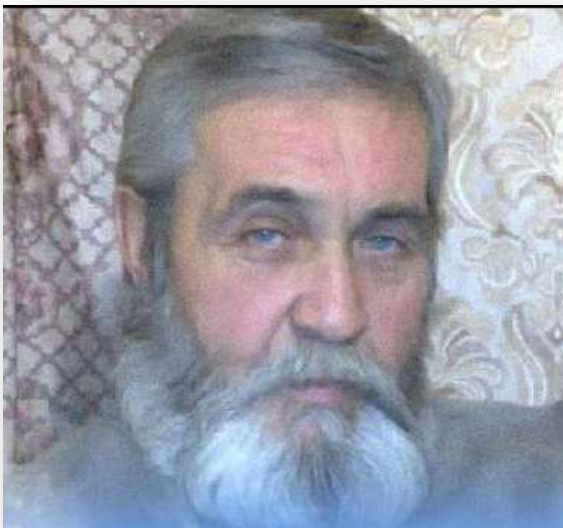
Місто його лякало, там йому було тісно. Ці почуття Ігор Станіславович відчував довгий час.



У роки його юності на вулицях було багато інвалідів війни, без рук і ніг, «обрубки» людей на візках. Дзвін медалей на запраних гімнастерках і шурхіт підшипників на асфальті запам'яталися назавжди. Пам'ять зберігає пісні, які вони співали, просячи милостиню. Переможці з простягнутою рукою! Страшно! Але це було наше життя і наша країна.

Ігор завжди пам'ятав розповіді дідів і дядьків, пам'ятав війну на рівні підсвідомості, на рівні генетичної пам'яті, бачив картини боїв, в яких не брав участі, і йому це було до болю близьке і знайоме. Тому він писав про війну, про людей, які не прийшли з неї, щоб пам'ятали, щоб знали діти і онуки.

У 14 років вступив до Одеського морехідного



училища. Вісім років відслужив на Тихоокеанському флоті: сопки, тайга, швидкі холодні річки, Далекий Схід, полювання та риболовля. Потім була нескінченна дорога додому і до самого себе, були будівництво, заводські корпуси. Працював на НКМЗ.

Разом з дружиною виховали трьох дітей.

Ігор Углов друкувався в різних періодичних виданнях, в колективних збірках віршів «Многоцвєтьє имен», «Світ слова», «Я часто вспоминаю о войне ...», «Лине слово над Тором», «От сердца ксердцу, від душі -



до душі» , «Мой город – мое вдохновение», в 2016 р світ побачила поетична збірка автора «Простите грешного меня». Член літературного об'єднання ім. М.Рибалко

Автор понад 20-ти бардівських пісень.

У 2017 році став лауреатом фестивалю пам'яті Володимира Висоцького «Вертикаль», був нагороджений призом, в цьому ж році вийшов диск його авторської пісні.

У 2018 році теж став переможцем фестивалю пам'яті Володимира Висоцького «Вертикаль» в номінації «Авторська пісня».

Помер 2 лютого 2019 р.

ЧУЖАЯ ПАМЯТЬ

На стволах дымит, сгорая, краска,
Но гремит победное «ура».
У меня пробита пулей каска -
Оплошали, видно, снайпера.

Высота казалась небольшой,
Только три недели кровь пила
И та кровь покрыла словно ржой
Рваные осколками тела.

Звон в ушах и дым пороховой
Выедает, словно соль, глаза,
И хоть плачь и даже волком вой,
Сколько нас забрала высота!

Не поможет водочный дурман,
Из души не вытравит табак,
Все покроет саваном туман,
Я бы к стенке тех, кто во штабах!

И поныне память о войне
Полосой ничейною лежит,
Страшно оставаться в тишине,
А еще страшней порою - жить

Мне за тех, кто там, на высоте,
Где в пике слились «юнкера»
Я не в списке боевых потерь,
Оплошали, видно, снайпера.

МУРЗИКУ

Давай, котяра, помурчим
С тобой дуэтом на кровати,
Я почитаю братьев Гримм,
Потом почиркаю в тетради.

А ты, пригревшись у меня
Под боком, мне расскажешь сказку
И отойдут заботы дня,
Которых было под завязку.

Давай, котяра, помурчим,
Пока не трогают нас люди,
Ты мой почти что побратим-
Мы оба ласку очень любим.

ы оба любим колбасу.
И не откажемся от мяса.
Давай за ушком почешу,
Ты не был, Мурзик, лоботрясом.

И ты, в отличие от других,
Свой отдых заработал честно.
Хоть денег ты с кустов не стриг,
Зато мурчишь ты так прелестно.

ПАУК

Паутина липкая и паук умен,
А трясина зыбкая – явь и сон.
У реки течение – берег крут,

А в душе сомнение, страх и суд

Тороплюсь тихонечко – не успеть;
Не хочу нисколечко помереть,
Не хочу задуматься – слеп и глух...
Паутина липкая и умен паук

И устами сладкими - «чмок, чмок, чмок»
И подстилка мягкая - под бочок
«Отдыхай спокойненько от наук!»
(Паутина липкая и умен паук...)

Укачает нежненько - усыпит
За твоею совестью - приглядит
Чтоб не потревожила, как – бы вдруг:
Паутина липкая и умен паук!

Но настало времечко на заре
И петух нас в темечко - так тебе!
И пришло прозрение, и ушел испуг-
Паутина порвана и убит паук!

Простите грешного меня,
Я над собой смеюсь и плачу
Еще надеясь на удачу,

Простите, грешного меня.

Как мог, так жил и боль свою
На ваш я суд несу смиренно,
Но в этом мире лишь нетленна
Одна Любовь – я ей пою.

Простите грешного меня,
Как Ваше сердце опечалю.
Любовь я Богом величаю,
Живу, в душе ее храня
Простите грешного меня.

ХОЛОД ГРИГОРІЙ ПАВЛОВИЧ



Григорій Павлович народився 1 листопада 1929 року в с. Олександрівка, Близнюківського району, Харківської області в селянській сім'ї.

В 1948 р. закінчив з відзнакою 7 класів і в цьому ж році вступив до краматорського машинобудівного технікуму.

В 1952 році захистив диплом за спеціальністю холодна обробка різанням.

З 1952 року по 1960 рік працював на НКМЗ. В 1959 році закінчив Український заочний політехнічний інститут за спеціальністю: «Металорізальні верстати та інструменти». З 1960 року по 1990 рік працював в краматорському НДПТМаше на посадах старшого інженера, провідного інженера, керівника групи, заступника завідувача відділу, завідувача відділом механоскладального виробництва. В 1975 році захистив кандидатську дисертацію – кандидат технічних наук, старший науковий



співробітник, має 98 друкованих праць і 18 винаходів, нагороджений орденом Червоного Прапора. Працював заступником директора НДПТМаша.

Протягом багатьох років пише вірші. Надруковані наступні поетичні збірки: «Раздумье», «Голубая даль», «Вечный зов», «Память», «Край родной», «Звон колоколов», «Запах жизни», «Плачет метель», «Сердце на ладони». До них увійшли вірші, пісні, написані і різні роки. Основою віршів стала особиста трагедія в житті автора, пісенна лірика, різні спогади, сучасна казка, висловлена громадська



позиція, що до подій яки відбуваються в Україні.

Його вірші та поеми вказують на велич перемоги радянського народу в роки Другої світової війни, відбито тривогу за долю України та українського народу. У ліричних віршах та піснях оспівана любов до природи, пристрасть. Багато віршів присвячені матері, сільському життю, представлено гумор, сатира, байки.

В поемі «Цыганская дочь» відображено циганське життя і пристрастне кохання.

Вірші написані російською та українською мовами.

З 1989 року пенсіонер.

ПРОШЛОЕ

Говорят, что прошлым жить не надо

И что прошлое – желательнo забыть.

А для меня все прошлое – отрада.

Всегда я прошлым буду дорожить

Как же можно все забыть, что было

То, что расцветало, как цветок.

От любви сердечко всегда ныло,

Звенел голос милой, как хвонок.

Жизнь свою я помню погодично
По часам о юности сажу.
Прожили с Надюшей мы отлично
Памятью и прошлым дорожу.

Но о прошлом плакать я не буду
И жалеть не буду никогда,
Прошное позвать я не забуду,
В памяти оставлю навсегда

СОН

Мне хороший сон вчера приснился:
Будто бы я встретился с женой.
Сын стоял, ему я улыбнулся
И погладил волосы рукой.

Вот жена за плечи обнимает,
Смотрит нежно так в мои глаза
И сама от радости сияет,
По моим щекам течет слеза.

И, сквозь слезы, им я улыбнулся.
Захотел обоих их обнять.
В этот миг я, кажется, проснулся,
Отчего никак не мг понять.

Я сидел, и мне тогда казалось:
Они рядом, говорят со мной.
Сердце мое очень больно сжалось.
Я не мог приобрести покой.

ПИСЬМО МАТЕРИ

Я хочу поделиться с тобою
Той тоской, что меня одолела.
Знаю я ты сама не прочтешь.
Никогда ты читать не умела

Долго будешь смотреть на конверт,
Свои слезы платком утирая.
И гадать, что написанов нем:
Может весть там таитсяч плохая.

Материнское сердце всегда на чеку
Оно чувствует боль и беду

Ты не плачь, улыбнись, успокойся
Моежт я написал ерунду.

А тоска заключается в том,
Что по дому я очень скучаю.
Выполняю здесь адский я труд,
А когда убегу – я не знаю

В голове моей мысли гудут.
Я учебу хочу продолжать,
Чтобы строить счастливую жизнь
А поэтому должен бежать

Пусть душа не болеет твоя
Не волнуйся, что сун не послушен.
Я люблю тебя очень всегда
И как сын, я всегда тебе нужен.

ПТИЦА В КЛЕТКЕ

Что ж ты радуешься, птица,
Своей клетке золотой?
Хоть она и не темница,
Но попробуй в ней запой.

Нет желанья петь в неволе
Не в неволе и птенцов.
Значит ты живешь без цели,
Только радуешь глупцов.

Никогда ты не привыкнешь
К любой к летке, никогда!
И в отчаянии крикнешь:
«Отпустите – мне беда!»

Вдруг открылась дверка в клетке
Птица поднялась ввысь
Будет пара- будут детки.
Жизнь продолжится – гордись!

В РАССВЕТНОЙ ДЫМКЕ

В рассветной дымке спряталось село.
Его как будто что-то унесло.
Не слышно пенье ранних петухов,
Не слышен крик веселых пастухов.

С восходом солнца дымка растворилась.
Трава холодная свежей росой покрылась.
И в разнобой запели петухи,
Стада в луга погнали пастухи.

Из-за леса вышел солнца яркий круг,
Он обогрел, поля, леса и луг.
И покатился по небу гуляя,
Теплом свои природу угощая.

Список використаних джерел.

1. Бесіди з дійовими особами нарису.
2. Джерела [Текст] : антологія творів учасників літературних об'єднань Донбасу / уклад. П. В. Куш, В. С. Логачов. - Донецьк : Нац. Спілка письменників України; Журнал «Донбас», 2012. - 352 с.
3. Души высокая свобода [Текст] : сборник избранных стихов талантливых поэтесс г. Краматорска. - Краматорск : ЗАО «Тираж-51», 2009. - 360 с.
4. Как сердцу высказать себя... [Текст] : Сб. избранных стихов талантливых самодельных поэтесс г.Краматорска / сост. Г. Школа. - Краматорск : «Тираж-51», 2008. - 344 с.
5. Лапушкіна Н. П. Українське письменство Краматорська [Текст] : До 135-річчя м. Краматорська / Н. П. Лапушкіна. - Краматорськ : «Тираж-51», 2003. – 84 с.

6. Лине слово над Тором [Текст] : збірка поезії / уклад. О. Л. Максименко. - Краматорськ : ЦТРІ «Друкарський дім», 2018. - 100 с.
7. Максименко О.Л. ОАО «ТИСО2: шаг в XXI век (исторические очерки) [Текст] / О. Л. Максименко. - Славянск : «Печатный двор».- 2009. - 248 с.
8. Многоцветье имен [Текст] : литер.-худож.альманах. Вып.5 / отв. ред. М. Е. Стельмах. - Донецк : Точка опоры, 2011. - 528 с.
9. Мой город - мое вдохновенье [Текст] : поэтические произведения к 145-летию Краматорска / сост. Н. И. Якименко. – Слов'янськ : «Вид-во «Друкарський двір», 2013. - 132 с. : ил.
10. От сердца – к сердцу. Від душі до душі [Текст] збірка поезії / уклад. О. Л. Максименко. - Краматорськ : ЦТРІ «Друкарський дім», 2019. - 176 с.
11. Особисті архівні документи, фотоматеріали дійових осіб нарису, архів ЦМПБ сектору краєзнавства.

12. Письменники Донеччини (1923-2008) [Текст] // Донбас - Донбасс : Журнал письменників України. - 2007. - № юбилейный. - С. 90-98.
13. Романько, В. І. Література Донецького краю [Текст] : посібник для вчителя / В. І. Романько. - Донецьк : [б. и.], 2006. - 264 с.
14. Світ слова. Краматорська література в іменах [Текст] / уклад. Н. І. Якименко. - Краматорськ : Відділ культури і туризму Краматорської міськ. ради; ЦМБ для дітей ім. О.С.Пушкіна; Офсет, 2011. - 642 с.
15. Судьбою посланное слово [Текст] : сборник стихов поэтов г. Краматорска / сост. Г. С. Школа. - Краматорск : Тираж-51, 2013. - 384 с.
16. Українські письменники Краматорська [Текст] : довідник-антологія 1868-2013 рр. / уклад. О. Л. Максименко. - Слов'янськ : Друкарський двір, 2014. - 200 с.
17. Я в сердце поселю любовь [Текст] : сборник стихов поэтесс г. Краматорска / сост. Г. С. Школа. - Краматорск : «Тираж-51», 2012. - 360 с.

18. Я часто вспоминаю о войне... [Текст] : сборник памяти Степана Таманова и литераторов-фронтовиков / под общ. ред. А. Товберга. - Донецк : Нац. Союз писателей Украины, 2014. - 100 с.
19. Холод Г. П. Запах жизни [Текст] : стихотворения, басни, юмор, сатира и др. / Г. П. Холод. - Краматорск : «Тираж-51».- 2015. - 144 с.
20. Холод, Г. П. Раздумье [Текст] : стихотворения, песни / Г. П. Холод. - Краматорск : «Тираж-51».- 2012. - 120 с.
21. Холод, Г. П. Память [Текст] : стихотворения на русском и украинском языках / Г. П. Холод. - Краматорск: «Тираж-51».- 2017. - 128 с.
22. Холод, Г. П. Сердце на ладони [Текст] : стихи, поэма / Г. П. Холод. - Краматорск : «Тираж-51». - 2010. - 120 с.
23. Холод, Г. П. Вечный зов [Текст] : стихотворения, песни, басни / Г. П. Холод. - Краматорск : «Тираж-51». - 2013. - 128 с.

24. Холод, Г. П. Звон колоколов [Текст] : стихотворения на русском и украинском языках / Г. П. Холод. - Краматорск: «Тираж-51». - 2016. - 128 с.
25. Холод, Г. П. Плачет метель [Текст] : стихотворения / Г. П. Холод. - Краматорск: «Тираж-51». - 2014. - 128 с.
26. Холод, Г. П. Край родной [Текст] : стихи / Г. П. Холод. - Краматорск: «Тираж-51». - 2009. - 120 с.
27. Холод, Г. П. Голубая даль [Текст] : Стихи / Г. П. Холод. - Краматорск: ЗАО «Тираж-51». - 2008. - 112 с.
28. Лебединская В. «Тянет в зеленую тишь и заводь, по одуванчикам дни считать...» [Текст] // Академия. - 2017. - № 16. - С. 5.
29. Беляев В. «А может быть мы не сорвем...» [Текст] // Академия. - 2016. - № 16. - С. 3.
30. Ноткина А. Николай Метла: «Я вполне счастлив: у меня есть театр» [Текст] // Краматорская правда. - 2018. - № 20. - С. 12-13.

31. Кручинин О. Метла – фамилия театральная [Текст] // Восточный проект. - 2006. - № 6. - С. 20.
32. Аленькова Н. Николай Метла: «Кроме таланта, надо еще иметь мечту» [Текст] // Восточный проект. - 2018. - С. 16.
33. Зеленская Л. «Тетар – любовь моя...» [Текст] // «Тираж». - Краматорск. - 2004. - С. 715-798.
34. Гарин В. Б. Краматорск: город и люди [Текст]. – Краматорск : «АРЗТ «ПП «АПП», 2004. - 116 с.

[https://ru.wikipedia.org/wiki/Гутыря Вячеслав Владимирович](https://ru.wikipedia.org/wiki/Гутыря_Вячеслав_Владимирович)

<https://svoi.city/articles/154237/gutyrya-o-novom-pamyatnike-stusu>

*Матеріали індивідуальних інтерв'ю, отриманих працівниками сектору краєзнавства ЦМПБ у героїв нарису.

ЗМІСТ

Возович Н.Б.	3
Гавриленко В.	13
Гутиря В.В.	27
Кибирев А.А.	32
Лапушкина Н.П.	46
Малєєва-Власова Н..О	51
Метла М.І.	63
Остфійчук А.В.	71
Папсуль С.В.	92
Певнєва О.В.	99
Углов І.С.	109
Холод Г.П.	118
Список використаних джерел	127

